

саморегульованими організаціями; удосконалити законодавство у сфері інноваційної діяльності; удосконалити систему недержавного пенсійного забезпечення шляхом врегулювання транскордонних операцій, розробки стимулів подальшого розвитку недержавних пенсійних фондів як основного елементу розбудови бази для проведення пенсійної реформи, оптимізації систем ризик-менеджменту недержавних пенсійних фондів [1].

Вживані заходи підвищують роль фондового ринку в процесах розподілу та перерозподілу фінансових ресурсів для вирішення пріоритетних державних задач, які стоять перед Україною в процесі Євроінтеграції.

Список використаної літератури:

1. Проект Програми розвитку фондового ринку України на 2015-2017 роки «Європейський вибір – нові можливості для прогресу та зростання» //Офіційний сайт Національної комісії цінних паперів та фондового ринку [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://nssmc.gov.ua/fund/development/plan>
2. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. № 2755-VI// Офіційний сайт Верховної Ради України[Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>

Секція: Право та правосуддя

Коломієць Н.В.

*к.ю.н., доцент кафедри правового регулювання економіки
Чернігівський національний технологічний університет
м. Чернігів, Україна*

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ІНСТИТУТУ ЗАОХОЧЕНЬ В КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОМУ ПРАВІ

Україна впевнено стає на шлях побудови повноцінної правової держави європейського типу. Здійснюється це, в першу чергу, через імплементацію міжнародних норм і стандартів в законодавство України. Модернізація торкнулася і Кримінально-виконавчого кодексу України. Так, впродовж 2010 - 2014 років були прийняті закони України, які вносили зміни до Кримінально-виконавчого кодексу України щодо порядку та умов відбування покарання, які

Слід звернути увагу, що до 2010 року цей перелік був значно ширшим. Стаття 130 КВК мала ще два види заходів заохочення – дозвіл на одержання додаткової посылки або передачі; дозвіл на додаткову телефонну розмову. Сьогодні це не заохочення, а право кожного засудженого [2, с.3].

Та постає питання: чи позитивно це впливає на процес виправлення засуджених?

Слід зауважити, що Кримінальний кодекс України зазначає: «мета покарання не кара, а виправлення»[3, с 45]. КВК також зазначає, що кінцева мета відбування покарання – виправлення особи. Так, в ст. 6. КВК дається визначення поняття «виправлення» - це процес позитивних змін, які відбуваються в особистості засудженого та створюють у нього готовність до самокерованої право слухняної поведінки [1, ст. 5]. З нашої точки зору, заходи заохочення - це найбільш дієвий засіб стимулювання засудженої особи до правослухняної поведінки у період відбування покарання, а в кінцевому результаті до її остаточного виправлення.

В загальній теорії права правове заохочення визначається як особливий засіб позитивного соціально - правового впливу на поведінку людей з метою породження і підтримки суспільно значущої активності, в результаті застосування якої винагороджується заслужена поведінка суб'єкта і реалізується взаємний інтерес особи, суспільства і держави, або як позитивний чинник, що впливає на свідомість індивіда, викликає зацікавленість в отриманні благ, апелюючи до свободи суб'єкта й очікування результату, який залежить, перш за все, від його суб'єктивного рішення.

Сучасні теорії мотивації будуються на двох основних поняттях: «потреби» та «винагорода», яка в кримінально виконавчих відносинах виступає в ролі стимулу у значенні засобу впливу на людину в формі покарання чи заохочення, і так само загрози чи реального застосування покарання або обіцянки заохочення, які можуть змінити поведінку людини.

стосувалися упорядкування умов відбування покарання засудженими до обмеження волі та позбавлення волі на певний строк. Звісно такі зміни – великий позитив, бо вже декілька років науковці в сфері кримінально-виконавчого права наполягають на комплексному реформуванні кримінально-виконавчої системи. Норми вище зазначеного закону суттєвих змін в кримінально-виконавчу систему не внесли, але підкреслили прагнення українських парламентарів до запровадження в системі виконання кримінальних покарань загальновизнаних міжнародних стандартів поводження з засудженими.

Такі зміни торкнулися і ст. 130 КВК. Дана стаття містить перелік заходів заохочення, що застосовуються до осіб, позбавлених волі. Цей перелік є вичерпним. До таких заходів відноситься:

- подяка;
- нагородження похвальною грамотою;
- грошова премія;
- нагородження подарунком;
- надання додаткового короткострокового або тривалого побачення;
- дострокове зняття раніше накладеного стягнення;
- дозвіл додатково витратити гроші для придбання продуктів харчування і предметів першої потреби в сумі до п'ятнадцяти відсотків мінімального розміру заробітної плати;
- збільшення тривалості прогулянки засудженим, які тримаються в дільницях посиленого контролю колоній і приміщеннях камерного типу виправних колоній максимального рівня безпеки, до двох годин;
- засуджені, які стали на шлях виправлення або сумлінною поведінкою і ставленням до праці та навчання довели своє виправлення, можуть бути, у встановленому законом порядку, представлені до заміни невідбутої частини покарання більш м'яким або умовно-достроково звільнені від відбуття покарання [1, с 78].

З вище викладеного випливає, що заходи заохочення засуджених слід розглядати як важливу складову в правовому регулюванні процесу виконання та відбування покарання, яка спрямована на стимулювання до правослухняної поведінки. Безсумнівно, значення інституту заохочень в кримінально-виконавчому праві значне, але деякі науковці називають заходи заохочення «неосновними засобами виправлення».

Очевидне є те, що виправлення засудженої особи можна досягнути через заходи заохочення. І з нашої точки зору, перелік заходів заохочення, які містяться в статті 130 КВК повинен бути значно більшим, як зазначалося раніше він є вичерпним, для того, щоб засуджена особа за кожний позитивний момент в поведінці отримувала певне заохочення, а в кінцевому результаті, довівши своє виправлення, була умовно-достроково звільнена від відбуття покарання. Звужуючи види заходів заохочення, ми тим самим зменшуємо реальну можливість виправлення засуджених.

До 2010 року за сумлінну поведінку засуджена особа могла отримати дозвіл на одержання додаткової посылки або передачі та дозвіл на додаткову телефонну розмову. Сьогодні такій особі можна і не дотримуватися встановленого порядку виконання та відбування покарання, бо вона знає, що і без того їй законом надано право на телефоні розмови та одержання посилок.

З нашої точки зору, не можна перетворювати заходи заохочення на права, бо не буде тоді досягнута мета покарання – виправлення. Окрім того, скасування видів заохочення може призвести до абсурдної ситуації, коли виправлення засудженої особи та стимулювання її до правослухняної поведінки буде здійснюватиметься виключно за допомогою заходів стягнення – каральних заходів впливу.

Список використаної літератури:

1. Кримінально-виконавчий кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 3–4. – ст. 21.
2. Закон України «Про внесення змін до Кримінально-виконавчого кодексу України щодо забезпечення прав засуджених осіб в установах